Зашуміла дубровонька, листом зашуміла,
Затужила дівчинонька, серцем затужила.
Тужить нічку, тужить нічку, тужить і день білий,
Бо із війни за три роки не вертає милий.
На могилі, верховині милого спращала,
Біле личко цілувала, слізьми проводжала.
"Не плач, не плач, ластівонько, дасть бог звоювати,
До твоєї соколеньком я прилечу хати.
Не плач, не плач, голубонько, не плач, не журися,
Подай ручку біленькую, додому вернися".
Вдарив коник у копита, задзвонив станлями,
Лишилася сиротонька з журними гадками.
Вдарив коник у копита, на вітр пустив гриву,
За лісами, за горами лишив чорнобриву.
Край дуброви на горбочку сипана могила,
Там дівчина із зорями щодень виходила.
Виходила із зорями, стояла до ночі,
Свої чорні за миленьким видивила очі.
Ой ходила, ой бродила зимами, літами,
Витоптала биту стежку білими ногами.